

Йєрма

Ірина Цілик

Мені у лоні паслися коні.
Витоптали.
Благенька й біла,
своє солоне
в ромашці витопила
й дозріла.
Згодом
тоненька і гостроока,
з молитвою
виходила в собі жінку.
Вимочила злі лікті
зіллям,
стала навколішки,
зігнулась пружинкою,
в пуповину власну завилала:
Мамо! Я така пуста,
що кашляю віршами...
Ніч-породілля, —
й та
мостилася важко
й смішно
мені на плечі:
їй шви боліли,
але заціловував пальці
Вечір...
А я — прохачка —
очі лисі
мережу
миршавим юним місяцем
і — віриш —
вірші брешу,
бо шум
із тріщинок шкіри
вже виссав лице.
Пошерхлі щоки спасають
снігом,
бігом гарячих судин.

Закисають
повіки —
тезки нічних годин...
Мамо! Прости!
Мені стегна виїла
винна юшка
чужих рок-н-ролів...
Винна! Накоїла!
Світ — занімів,
він пилом злущився
і збожеволів,
бо ночі довші
тепер
за дні...
Мені затісно
у власних ребрах!
Мамо! Чом я —
земля без сімені?!

...А мама гойдалась
слізьми
на вербах...
Їй пуп мовчав,
хоч боліло в тімені...

мама — жінка — земля — космос —
я не змогла —
падаю вниз...